

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 maja 2014 roku odmówił W. M. prawa do przeliczenia wysokości emerytury, albowiem ustalone w oparciu o art.111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskaźniki wysokości podstawy wymiaru emerytury są nadal niższe od wskaźnika 82,49 %, w oparciu o który ustalono wysokość świadczenia. Nie mają zatem wpływu na podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia, tym samym na korzystniejszy wymiar świadczenia. Dokonując symulacji ustalono bowiem, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty wynosi 44,55%,

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie świadczenia wynosi 44,55%,

- z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przypadającym przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty wynosi 57,54 %.

/decyzja - k. 495-496 plik III akt ZUS/

W. M. powyższą decyzję uznał za krzywdzącą i w dniu 1 lipca 2014 roku złożył od niej odwołanie, wskazując, że jest ona niezgodna ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu podniósł, że w latach 1961-1978 pracował w Zakładach (...), w dziale Apretura, gdzie panowały bardzo ciężkie warunki. Odwołujący wniósł o uwzględnienie zarobków osiągniętych w tym okresie, wskazując, że dokumentacja płacowa prawdopodobnie została zniszczona, jednakże może on udowodnić wysokość wynagrodzenia zeznaniami świadków w osobach zatrudnionych z nim pracowników.

/odwołanie - k. 2- 2 odwrót/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 30 lipca 2014 roku wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo wskazał, że prawidłowość ustalenia zarobków wnioskodawcy za okres pracy w zakładach (...) od dnia 15 sierpnia 1961 roku do 21 lipca 1982 roku była już przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego w Łodzi, który wyrokiem z dnia 18 września 2007 roku w sprawie o sygn. akt IX U 867/07 oddalił odwołanie wnioskodawcy, uznając za prawidłowy sposób ustalenia wysokości jego emerytury na podstawie zarobków za sporny okres. Słuszność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego została potwierdzona następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 listopada 2008 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 1497/07, w którym oddalono apelację wnioskodawcy.

/odpowiedź na odwołanie - k. 3 – 3 odwrót/

Na rozprawie w dniu 9 grudnia 2015 roku W. M. podtrzymał odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/stanowisko wnioskodawcy i pełnomocnika ZUS: 00:12:27 – płyta CD k. 76/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. M. urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawca od dnia 6 czerwca 1982 roku miał przyznane prawo do renty inwalidzkiej III grupy, a następnie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

/okoliczność bezsporna, a nadto decyzja – k. 13-14 i następne plik I akt ZUS /

W. M. miał ustalone prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2006 roku na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 grudnia 2006 roku w związku pracą w warunkach szczególnych. Podstawa wymiaru emerytury, jako wariant najkorzystniejszy została ustalona z okresu od stycznia 1981 roku do marca 1982 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 82,49 %.

/decyzja - k. 31-32 plik II akt ZUS, wyliczenie wwpw - k. 35-36 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 16 marca 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał W. M. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2007 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę renty tj. wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 82,49% oraz kwotę bazową w wysokości 677,72 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia organ rentowy przyjął 414 miesięcy okresów składkowych i 5 miesięcy okresów składkowych. Tak obliczona wysokość świadczenia wyniosła 1.033,44 zł miesięcznie. Prawo do świadczenia zostało zawieszona z uwagi na kontynuację zatrudnienia przez ubezpieczonego.

/decyzja – k. 11 plik II akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 18 września 2007 roku w sprawie o sygn. akt IXU 867/07 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie W. M. wniesione od powyższej decyzji. Sąd zważył, iż wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na wysokość osiąganego wynagrodzenia w spornym okresie zatrudnienia w Zakładach (...) "M." w O., wobec czego możliwe było jedynie przyjęcie minimalnego wynagrodzenia osiąganego w jednostce gospodarki uspołecznionej za udokumentowany okres zatrudnienia oraz wymiar czasu pracy. Jednakże przyjęcie w spornym okresie najniższego wynagrodzenia w jednostce gospodarki uspołecznionej nie spowodowało wzrostu wysokości wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia, obliczonego stosownie do treści obowiązujących przepisów.

/wyrok – k. 11 załączonych akt IX U 867/07, uzasadnienie – k. 14-18 załączonych akt IX U 867/07/

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2008 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 1497/07 Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację W. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 września 2007 roku.

/wyrok – k. 35 załączonych akt III AUa 1497/07/

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał W. M. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2011 roku tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru w wysokości 82,49% oraz kwotę bazową w wysokości 717,16 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia organ rentowy przyjął 466 miesięcy okresów składkowych i 7 miesięcy okresów składkowych. Tak obliczona wysokość świadczenia wyniosła 1.461,26 zł miesięcznie.

/decyzja – k. 9-10 plik III akt ZUS/

W dniu 7 maja 2014 roku W. M. złożył wniosek o przeliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia za okres, za który nie udokumentowano zarobków.

/wniosek – k. 480-481 plik III akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 7 maja 2014 roku odmówił W. M. prawa do przeliczenia wysokości emerytury, albowiem ustalone w oparciu o art.111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskaźniki wysokości podstawy

wymiaru emerytury są nadal niższe od wskaźnika 82,49 %, w oparciu o który ustalono wysokość świadczenia. Nie mają zatem wpływu na podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia, tym samym na korzystniejszy wymiar świadczenia. Dokonując symulacji ustalono, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty wynosi 44,55%,

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie świadczenia wynosi 44,55%,

- z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przypadającym przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty wynosi 57,54 %.

/decyzja - k. 495-496 plik III akt ZUS/

W okresie od dnia 15 sierpnia 1961 roku do dnia 21 lipca 1982 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) "M." w O. w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku podawacz tkanin.

/świadcstwo pracy – k. 38 akt osobowych w kopercie k. 34/

W okresie od dnia 28 kwietnia 1965 roku do dnia 28 maja 1965 roku wnioskodawca odbywał służbę wojskową.

/książeczka wojskowa – koperta k. 45/

Wynagrodzenie wnioskodawcy było określone stawką akordową akordu i jego wysokość zależała od ilości wyprodukowanych metrów tkaniny, a także od rodzaju asortymentu. Pracownicy musieli wypracować ustaloną normę. Wysokość zarobków osiąganych przez pracowników Zakładów (...) "M." w O. była różna w każdym miesiącu. Każdy z pracowników obsługujących maszynę otrzymywał wynagrodzenie w innej wysokości. Maszynista zarabiał najwięcej. Ponadto pracownicy otrzymywali premię jakościową, której wysokość dla poszczególnych pracowników była ustalana przez majstra lub kierownika. Pracownicy mieli również prawo do dodatku za pracę w szczególnych warunkach, dodatku za węgiel oraz otrzymywali wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

/zeznania świadka L. C.: 00:14:40, 00:16:50, 00:18:34 – płyta CD k. 19, zeznania świadka Z. G.: 00:23:42, 00:25:24 – płyta CD k. 19, zeznania świadka Z. W.: 00:33:24 – płyta CD k. 19, zeznania wnioskodawcy: 00:05:00 – płyta CD k. 19, 00:02:12 – płyta CD k. 39 w zw. z 00:09:48 płyta CD k. 76/

Z dniem 1 lipca 1963 roku wnioskodawca został zatrudniony na stanowisko wprowadzacza tkanin do suszarki ramowej ze stawką podstawową w wysokości 3,20 zł oraz stawką akordową w wysokości 3,52 plus 30 % premii jakościowej wyliczonej od stawki podstawowej za przepracowane godziny. W przypadku stwierdzenia złej pracy premia może być potrącona w części lub w całości. Pracodawca wskazał, że wynagrodzenie wnioskodawcy uzależnione jest od wykonania bazy przez suszarza suszarki ramowej.

/angaż – k. 7 akt osobowych w kopercie k. 45/

Od dnia 1 stycznia 1968 roku wnioskodawca zajmował stanowisko podawacza tkanin na suszarce ramowej, a jego wynagrodzenie wynosiło 6,30 zł stawka akordowa 6,90 zł plus 15 % premii jakościowej.

/angaż – k. 6 akt osobowych w kopercie k. 34/

Wnioskodawca z dniem 1 sierpnia 1972 roku został zaangażowany na stanowisko suszarza tkanin z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 7,10 zł zachęta akordowa 7,80 na godzinę plus premia jakościowa do 25%.

/angaż – k. 13 akt osobowych w kopercie k. 34/

Dyrekcja O. Zakładów (...) w O. z dniem

1 marca 1974 roku zaangażowała W. M. roku na stanowisko apretera z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 10,00 zł na godzinę plus premia jakościowa do 10 % .

/angaż – k. 9 akt osobowych w kopercie k. 34/

Począwszy od dnia 1 marca 1975 roku W. M. zajmował stanowisko apretera z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 10,00 zł na godzinę plus premia do 15 %.

/angaż – k. 5 akt osobowych w kopercie k. 34/

Z dniem 1 stycznia 1976 roku wnioskodawcy przyznano wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 11,50 zł na godzinę oraz premię do 20 % .

/angaż – k. 4 akt osobowych w kopercie k. 34/

Od dnia 1 czerwca 1976 roku wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 13,00 zł oraz premię do 20 % .

/angaż – k. 3 akt osobowych w kopercie k. 34/

Zakład pracy wystawił wnioskodawcy zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za okres od dnia 1 stycznia 1977 roku do dnia 21 lipca 1982 roku. Brak jest dokumentacji płacowej z wcześniejszego okresu zatrudnienia W. M..

/okoliczność bezsporna/

Przy przyjęciu że w okresie zatrudnienia W. M. w Zakładach (...) "M." w O. w okresie od dnia 15 sierpnia 1961 roku do dnia

31 grudnia 1976 roku podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy stanowił iloczyn stawki godzinowej przez normatywny czas pracy wynikającej ze znajdujących się w aktach osobowych umów o pracę i angaży, zarobków wynikających z kart zasiłkowych i kwot wypłaconych zasiłków oraz przy przyjęciu w brakujących okresach wysokości obowiązującego w spornym okresie wynagrodzenia minimalnego w jednostkach gospodarki uspołecznionej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przypadającym przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury wynosi 67,85 %.

/hipotetyczne wyliczenie wwpw – k. 50 oraz wyliczenia – k. 51-73, wyliczenia – k. 520-520 odwrót plik III akt ZUS/

Przy przyjęciu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 67,85 % oraz kwoty bazowej na dzień 1 czerwca 2007 roku wysokość świadczenia wyniosłaby 1.706,55 zł brutto i jest niższa od wysokości dotychczasowego świadczenia.

/hipotetyczne wyliczenie wwpw – k. 50/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci zachowanej dokumentacji osobowej wnioskodawcy, w szczególności znajdujących się w nich angaży, kart zasiłkowych, dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, hipotetycznego wyliczenia dokonanego przez organ rentowy, a także częściowo na podstawie zeznań świadków L. C., Z. G. i Z. W. oraz zeznań skarżącego. Sąd przeprowadził także dowód z akt postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie sygn. akt IX U 867/07 oraz Sądem Apelacyjnym w Łodzi w sprawie sygn. akt III AUa 1497/07.

Zeznań skarżącego Sąd nie uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim zeznawał on o wysokości poszczególnych składników wynagrodzenia. Wnioskodawca twierdził, w swoich zeznaniach, że wysokość jego premii wynosiła zawsze 10 %. Tymczasem z treści angaży zachowanych w aktach osobowych ze spornego okresu zatrudnienia wynika, że

wysokość premii była różna w ciągu całego okresu jego zatrudnienia w Zakładach (...) "M." w O., a premia ta jest w większości z tych dokumentów nazwana premią jakościową, a więc zależną od precyzji wykonania zleconej pracy i osiąganych wyników. Ponadto z zeznań świadków wynika, że o jej ostatecznej wysokości decydowali majstrzy lub kierownicy. Sąd odmówił również wiary wnioskodawcy, że wysokość należnego mu ekwiwalentu za węgiel w całym spornym okresie wynosiła

200,00 zł, albowiem taka kwota ekwiwalentu wskazana została w świadectwie pracy, a zatem dotyczy ostatnich trzech miesięcy jego zatrudnienia i brak jest podstaw do przyjęcia jej w pozostałych okresach.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748, z późn. zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Stosownie do brzmienia art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl art. 15 ust. 1 analizowanej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 w/w ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3,

w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,

2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie,

iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Natomiast w myśl art. 53. ust 1 wyżej wskazanej ustawy emerytura wynosi 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych z uwzględnieniem art. 55.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku sygn. III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Zgodnie z § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i (Dz. U. z 2011 r. Nr 237 poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana tu regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10 poz. 49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak m. in. SN w wyroku z 25.07.1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324 a także SA w Warszawie wyrok z dnia 4.03.1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7 SA w Rzeszowie z dnia 27.06.1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy SA w Białymstoku III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

Dlatego, w niniejszej sprawie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dokumentacji związanej ze spornym okresem pracy wnioskodawcy, zeznań wnioskodawcy i świadków L. C., Z. G. i Z. W., co pozwoliło przeanalizować zasadność jego żądania.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca zażądał uwzględnienia przy wyliczeniu wysokości należnego mu świadczenia faktycznych wynagrodzeń z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) "M." w O., za który pracodawca nie wystawił zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie wysokości zarobków uzyskiwanych przez wnioskodawcę w spornym okresie zatrudnienia, w określony przez niego sposób. Skarżący w toku postępowania nie udowodnił w sposób pewny i konkretny faktycznych wysokości zarobków, premii i innych składników wynagrodzenia, jakie uzyskiwał w Zakładach (...) "M." w O. wiarygodnymi kartami płac lub innymi dokumentami płacowymi, czy też zeznaniami świadków, wskazującymi wprost na ich wysokość.

Zaznaczyć należy, że wynagrodzenie wnioskodawcy było ustalane w systemie akordowym i jak ustalono, było zależne od ilości wyprodukowanych metrów tkaniny, a także od rodzaju asortymentu. Pracownicy musieli wypracować ustaloną normę, a ostateczna wysokość zarobków osiąganych przez pracowników Zakładów (...) "M." w O. była różna w każdym miesiącu. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że premia, do jakiej prawo miał skarżący była premią jakościową, a więc zależną od precyzji wykonania zleconej pracy i osiąganych wyników. Ponadto z zeznań świadków wynika, że o jej ostatecznej wysokości decydowali majstrzy lub kierownicy, albowiem w angażach była wpisana jedynie jej maksymalna wysokość.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych, nie ma żadnych przeszkód do przyjęcia (oprócz niespornych kwot wynagrodzenia wnioskodawcy oraz wynagrodzenia minimalnego w jednostkach gospodarki społecznej w okresach, za które brak jest dokumentacji płacowej) w odniesieniu do niebudzącego żadnych wątpliwości zatrudnienia wnioskodawcy na cały etat w spornym okresie kwot wynagrodzeń wyliczonych w oparciu o stawkę godzinową wynikającą z angaży, tj. iloczynu stawki godzinowej i 46 godzinnego tygodnia pracy. Ponadto zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwala na uwzględnienie przy wyliczaniu świadczenia należnego wnioskodawcy zarobków obliczonych na podstawie kart zasiłkowych oraz kwot wypłaconych zasiłków.

Sąd mając na uwadze wszechstronne zbadanie sprawy zobowiązał organ rentowy do przeliczenia emerytury w najkorzystniejszym jej wariantcie przy przyjęciu w spornym okresie zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) "M." w O. kwot wynagrodzenia wyliczonych w oparciu o stawkę godzinową wynikającą z angaży, zarobków obliczonych na podstawie kart zasiłkowych oraz kwot wypłaconych zasiłków.

W ocenie Sądu takie wyliczenia pozwolą ustalić przynajmniej taką wysokość wynagrodzenia, jaką wnioskodawca w spornym okresie niewątpliwie otrzymywał.

W związku z powyższym stwierdzić jednak należy, że wysokość emerytury W. M. wyliczonej na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach - przy przyjęciu powyższych założeń - jest niższa od wysokości świadczenia dotychczas wypłacanego skarżącemu. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury wyniósł bowiem 67,85 %, a więc jest niższy od dotychczas przyjętego wskaźnika w wysokości 82,49 %, w oparciu o który jest ustalona wysokość świadczenia. Nadto jak ustalono przy przyjęciu na nowo obliczonego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (67,85 %) oraz kwoty bazowej ustalonej na dzień 1 czerwca 2007 roku wysokość świadczenia ubezpieczonego wyniosłaby 1.706,55 zł brutto, co stanowi kwotę niższą od wysokości dotychczasowego świadczenia.

Stosownie do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok SN z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron

i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPIUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności Sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygn. akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest, bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności, co do wysokości.

Reasumując stwierdzić należy, że brak jest podstaw do innego sposobu obliczenia wysokości emerytury W. M.. Wnioskodawca nie wskazał, bowiem, faktycznych wysokości zarobków, jakie otrzymywał w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) "M." w O., za który brak jest pełnej dokumentacji płacowej.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji.

18.01.2015r.